

er en Nødvendighed tilstede — og det er netop i denne Henseende, at Rigsdagen maa være Domsmer — saa maa man finde sig i disse Banskkeligheder. Dog skal jeg tillade mig, at anføre som noget, der kunde tale mod en saadan Nødvendighed, at Arbejdslønnen for Dagarbejdet efter alt hvad der foreligger i Ministeriet er betydelig steget; det er i flere Forhold Tilfældet, at det næsten ikke er gjørligt at faae Arbejdere for meget betydelig procentvís Forhøielse af den Løn, der blev givet for et Par Aar siden, saa at dette altsaa maa bøde paa den høje Pris paa Fødemidler. Det maa ogsaa vel mærkes, at Tiden nu er saa langt fremrykket, at selv om man vil behandle denne Lov, uden at nedsætte Comitee, saa vil den dog først kunne udfomme, efterat det meste af Vinteren er forbi. Hvor der har været en Trang paa Grund af Dyrtiden i denne Vinter, har deels den private Godgjørenhed ved Sammenstød af Penge og Indkjøb af Fødemidler hjulpen derpaa, og deels har Fattigvæsenet allerede udbetalt Beløb som Fattigunderstøttelse, som man ellers vilde henføre til Dyrtdagsgodtgjørelse. Jeg skal imidlertid gjentage, at det, som jeg anseer for det Væsentligste ved denne Sag, det er, om der er en virkelig Trang til Løven tilstede; jeg anseer det for aldeles vist, at der er ikke saa Familier, hos hvem Trangen til sliq Hjælp er tilstede, men det, som skal være det Afgjørende, forekommer mig at være, om denne Trang er af saa stor Betydning, at man derfor skal se bort fra de Betænkkeligheder, der kunde være ved en Lov som den foreslaaede. Derom maa Rigsdagen være Dommer, og hvis man gaaer ud fra, at der er en Nødvendighed tilstede for, at en saadan Lov udfommer, skal jeg for mit Vedkommende ikke erklære mig imod dens specielle Indhold.

J. A. Hansen: Man maa vistnok være den høitærede Indenrigsminister meget taknemmelig, fordi han har taget Sagen paa den Maade, som han gjorde, idet han har erkjendt, at den foreliggende Sag er af den Væsentlighed, at Rigsdagen har den bedste Sagkundskab i denne Henseende, og altsaa nærmest er den, der har at bedømme, om Fornøielsen af denne Lov kan ansees nødvendig eller ikke.

Saa vidt min Erfaring strækker sig, saa er der virkelig en saadan Nødvendighed tilstede, hvilket jeg ogsaa troer er erkjendt af Fleertallet af Rigsdagens Medlemmer. Jeg kan saaledes indskrænke mig til faa Bemærkninger, angaaende de af den høitærede Indenrigsminister fremsatte Betænkkeligheder imod Lovforslaget. Hvad angaaer den Banskkelighed, som han finder at der er tilstede i Afskillelsen mellem hvad der ydes i Anledning af Dyrtiden og altsaa ikke er Fattigunderstøttelse, og hvad der ydes som Fattigunderstøttelse, da troer jeg, at Communaltbestyrelserne, hver især paa sit Sted, ikke have mødt nogen Banskkelighed i saa Henseende; det kan vel tænkes, at de ere gaaede frem efter forskellige Regler i de forskellige Communer; men jeg troer, at det netop er et af de Anliggender, hvor man maa visse den afgjørende Myndighed lagt i Communaltbestyrelsens egne Hænder, og at man derfor ikke skal binde deres Hænder, for at tilveiebringe Censformighed, men lade dem have frit Raaderum, for at de paa ethvert Sted kunne handle saaledes, som Omstændighederne forekomme dem at byde det. Med Hensyn til den anden Indvending, som den ærede Indenrigsminister fremsatte, nemlig Forholdet imellem de Communer, hvori Løven benyttes, og de, hvor den ikke benyttes, da indrømmer jeg, at dette vel kan foraarsage nogen Banskkelighed; men jeg troer, at Dyrtiden har været saa trykkende for mange simple Familier, at den Commune, der har benyttet Løven, ingenlunde bør stilles i Diskaveur i Forhold til de Communer, som ikke have havt Billie til paa denne Maade at hjælpe de trængende Beboere; jeg troer, at den Commune, der har undladt Benyttelsen af denne Lov, medens saa mange Andre have erkjendt, at Forholdene have gjort det ønskeligt, at Løven blev benyttet, ikke i nogensomhelst Maade bør favoriseres paa Grund af denne, man kunde fristes til at sige, Haardhed, men dog idetmindste Mangel paa Medfølelse for fattige Folk. Den ærede Indenrigsminister sagde ogsaa, at disse Banskkeligheder vare til at overvinde, og jeg for mit Vedkommende troer ogsaa, at de ville være meget lette at overvinde i Fremtiden. Den ærede Indenrigsminister gjorde endvidere opmærksom paa den Betænk-